

[Bente Nielsen]

undersøges nærmere. Det drejer sig om sammenhængen mellem levnedsmidler og allergi, ja for så vidt mellem kost og sundhed i det hele taget.

Det er vigtigt for alle og vel ikke mindst for allergikere og andre folk med forskellige sygdomme, at varedeklarationerne er så gode og fuldstændige som muligt, så vi ved, hvad det er, vi køber, men det er også vigtigt, at deklARATIONERNE og oplysningerne er så enkle og letforståelige som muligt. Ingen af os har jo megen tid tilovers, når vi skal købe ind fem minutter før lukketid.

Derfor er de nuværende deklARATIONSREGLER vel slet ikke så dårlige endda, i hvert fald ikke for den almindelige forbruger. Allergikerne vil selvfølgelig have behov for at vide, hvilke tilsætningsstoffer der er i den enkelte vare. Her mener jeg egentlig, at en betegnelse som f.eks. et E-nummer kan være lige så oplysende som et langt og kompliceret navn, som heller ingen kan forstå.

Når vi diskuterer en skærpselse af kravene til varedeklARATIONER samt eventuelle begrænsninger i brugen af tilsætningsstoffer, må vi også se det i forhold til erhvervslivets muligheder for at producere og eksportere levnedsmidler. Vi må også i denne forbindelse få undersøgt forholdet til EF-reglerne nærmere. Disse forhold håber jeg vi kan få undersøgt nærmere under udvalgsarbejdet.

De enkelte punkter i beslutningsforslaget kan vi altså ikke umiddelbart gå ind for, men vi finder det fornuftigt og rimeligt at få en vurdering af de enkelte spørgsmål, inden vi binder os til at ændre levnedsmiddelloven som sådan.

Birthe Hansen (SF):

Som forslagsstillerne mener vi også i SF, at det er vigtigt at sikre os alle en bedre livskvalitet, og medvirkende hertil er den større eller mindre lødighed, vore fødevarer repræsenterer. Et af de sidste års slogans, »Sig mig, hvad du spiser, og jeg skal sige dig, hvem du er«, lyder jo meget smart, og vi ved også godt, at der tænkes på fedt, sukker og lignende, men jeg ville egentlig gerne vende sloganet om og rette det mod producenterne og sige: sig os, hvad I putter i fødevarerne, så kan vi selv bestemme, hvordan vi vil have det!

Vi, der lovgiver, har pligt til at sørge for, at alle får den reelle og letforståelige oplysning om alle tilsætningsstoffer, som vore færdigpakkede fødevarer indeholder. Ligesom vi arbejder på mindre forurening af miljøet uden om os, er vi også tvunget til at arbejde for det indre miljø. Hvad gavner det et menneske, at maden ser flot ud, hvis indtagelsen af samme er med til bl.a. at nedbryde den enkeltes immunforsvar?

Det manglende bevis for, at det forholder sig sådan, må ikke få os til at afvise, når indiciene, som forskerne kan fremlægge, er så overbevisende. Ud over den arvelige allergi over for ganske bestemte stoffer eller madvarer udvikler flere og flere mennesker intolerans over for tilsætningsstoffer – med snue, hovedpine og ledsmerter til følge. Det kan ikke være rimeligt, at der hvert år hos ca. 10.000 mennesker udvikles denne intolerans, mennesker i 30–50-års alderen, som ellers er sunde, men som tilsyneladende har været udsat for årelang påvirkning af tilsætningsstoffer. Det er ikke rimeligt, at denne udvikling skal fortsætte, hvis nogle krav om en ændret lovgivning kan forhindre eller være med til at stoppe denne udvikling. Det er urimeligt, at f.eks. 50-årige kvinder skal beskyldes for hysteri, når de over for lægen giver udtryk for at lide af hovedpine, søvnløshed, kvalme eller diarré, når deres symptomer måske i virkeligheden skyldes intolerans over for farvestoffer.

Den anden gruppe, nemlig børnene, hvis slik-, is- og læskedrikkeforbrug er stort – også alt for stort – bør også beskyttes. Vi er enige med forslagsstillerne i, at det er meget utilfredsstillende, at produktion af og handel med slik og andet bare kører derudad. Her er der virkelig grund til at stoppe op, for de mennesker i 30–50-års alderen, der har udviklet intolerans, er et tydeligt eksempel på, hvor meget hurtigere det måske kommer til at gå i fremtiden, hvis man fra vuggestuealderen udsættes for tilsætningsstoffer.

Ét er, hvad der eventuelt tilsættes af konserveringsstoffer; det kan være slemt nok i sig selv og kræver også kontrol, men den direkte sminkning af maden bør høre op. Argumentet med, at de røde pølser vil folk have, er for dårligt. Der vil stadig væk blive spist pølser – både i hjemmene og ved pølsevognene – selv om de ikke mere er røde.